

Entrevista a Josep Ciurans, director de Canal SET

“El futur és seguir fent el que hem fet aquests vint anys: televisió local”

Josep Ciurans Viñeta (Santa Eulàlia de Ronçana, 1970) és un dels fundadors de la televisió local de Santa Eulàlia i n'és el director des dels inicis. Durant els vint anys de Canal Set, complerts aquest novembre, ha presentat i dirigit programes com 'Síntesi', 'Dècada 90' i 'L'efecte tornasol'. Fill de can Farrarons i ramader de professió, Josep Ciurans té una altra passió, el teatre. N'ha fet tota la vida, i des de fa més de deu anys dirigeix el grup Teatre Nacional del Tenes, amb el qual acaba d'estrenar l'obra 'No et vesteixis per sopar'.

Vint anys de Canal Set. Què et ve primer al cap?

Són vint anys de programació regular! Ara que estem reemetent programes, t'adones que Canal Set fa més que informar setmana rere setmana. Aquesta crònica setmanal acaba sent un gran paquet de memòria històrica, un testimoni de la nostra realitat com no hi havia sigut mai. Això et satisfà i et fa adonar de la importància de tenir un mitjà d'aquestes característiques.

Que pocs pobles tenen.

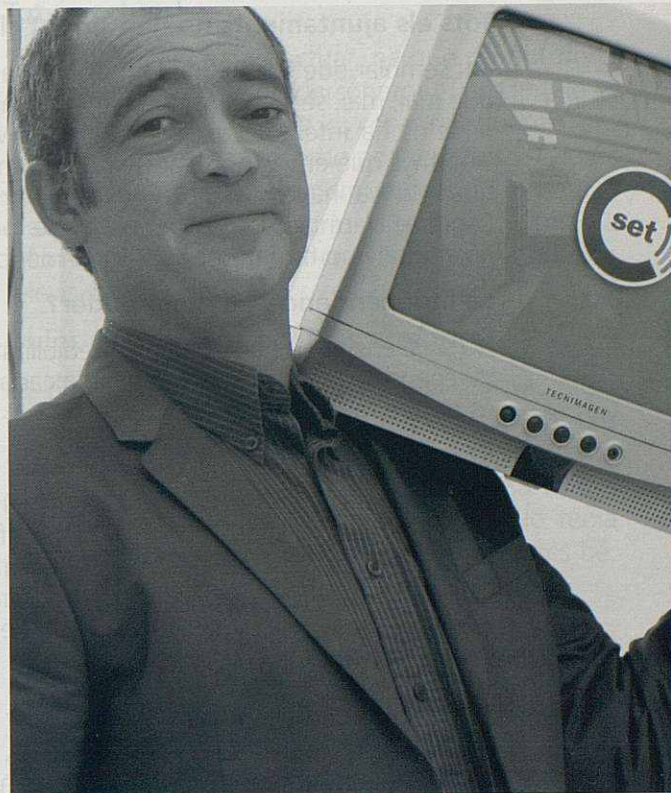
En quedem només tres en tot Catalunya! El model de televisió local pur, en poblacions mitjanes o petites, i entès des d'una associació cultural, som Ràdio Televisió Cardedeu, Canal Set i Televisió de Vilassar de Mar. La resta han desaparegut pel camí en aquest trànsit de la TDT.

Com és que Canal Set ha aguantat?

Per la tossuderia d'un poble. L'any 2007, amb el pas a la TDT, l'Administració ens deia: "Si com a municipi vols seguir tenint televisió local, t'has d'associar en un consorci. El model de televisió local com el que coneixeu ha de desaparèixer. No us donarem llicència".

Quin últimatum.

El gran dilema era aquest: no ens volíem integrar al model comarcal perquè hi sortíem perdent, però si no ho fèiem corríem el risc que ens fessin tancar i s'acabés tot. L'Ajuntament també va entendre que l'aposta era el que ja teníem i no altres aventures, o sigui que va ser una decisió unida. I no sense dificultats.

Com les vau superar?

Ens vam poder agafar a una llei, l'article 18 de la LISI, que permetia que les televisions locals portades per associacions culturals poguessin seguir emetent amb una llicència especial, sempre que quedessin restringides a l'àmbit local. Se'ns permetia sobreviure renunciant a créixer.

Renunciant a la Vall del Tenes, doncs.

Tampoc ens ho hem plantejat mai, perquè entenem que el model que funciona és estrictament local. Les televisions comarcals estan punxant. Les xifres són molt clares. Nosaltres emetem un cop a la setmana i fem multidifusió, i tenim una audiència acumulada del 70-75% de la població, que és moltíssim.

A què atribueixes aquest èxit?

Al fet que sempre hem intentat no posicionar-nos, ser molt professionals en aquest sentit, tot i que hem estat molts anys evolucionant, aprenent l'ofici, perquè tots veníem d'altres orígens.

Sou televisió municipal. Quina relació hi ha amb l'Ajuntament?

Si fóssim malpensats pensàriem: quan una associació cultural gestiona una televisió i la majoria dels seus ingressos provenen d'aportacions municipals, l'Ajuntament pot intentar que políticament s'escombri cap a casa seva.